Hoa Tuyết Cầu

MỘT LOÀI HOA "KHÔNG CHỊU LÀM HOA"

V.N.

Hoa Tuyết Cầu
(*Euphorbia Diamond Frost*)

Có những loài hoa sinh ra để được người ta trồng vào chậu, nâng niu, tưới tắm, rồi mỗi sáng đứng trước cửa nhà ngắm nghía một hồi lâu. Có những loài hoa lại sinh ra để làm nền cho những loài hoa khác: đứng nép bên cạnh, chẳng tranh giành màu sắc, chẳng khoe hương thơm, nhưng thiếu nó thì cả khóm hoa bỗng nhiên mất duyên.

Hoa Tuyết Cầu thuộc loại thứ hai.

Thoạt nhìn, Tuyết Cầu chẳng có gì ghê gớm. Không đỏ rực như hoa hồng, không vàng óng như cúc, không tím biếc như Oải Hương (Lavender), cũng chẳng có một mùi hương đặc biệt để người ta phải cúi xuống mà hít hà. Hoa của nó nhỏ đến mức nhiều khi người trồng phải dụi mắt: "Ủa, đây là hoa thiệt hay bụi gì dính trên cây vậy?"

Vậy mà nhìn cả bụi Tuyết Cầu nở rộ, người ta lại có thể đứng ngẩn ra khá lâu.

Nó giống như một đám mây trắng mỏng, một màn sương hoa, hay chính xác hơn là một nắm bọt tuyết được ai đó vô tình đặt giữa khu vườn. Những cành cây mảnh mai vươn lên, mang theo vô số chấm trắng li ti. Không có một bông nào đủ lớn để làm nhân vật chính, nhưng hàng trăm, hàng ngàn cái "không đáng kể" ấy cộng lại thì bỗng nhiên thành một thứ rất đáng kể.

Tuyết Cầu dạy cho người ta một bài học hơi trái khoáy: *đôi khi cái đẹp không nằm ở một bông hoa, mà nằm ở số đông những thứ nhỏ bé cùng nhau làm nên một khung cảnh.*

Nói cho văn vẻ là thế. Còn nói theo kiểu dân trồng cây thì: “Cây này dễ trồng mà đẹp quá trời!”

Đó mới là chuyện đáng nói.

Tuyết Cầu là một giống *Euphorbia*, thuộc họ *Đại kích*. Nó có họ hàng xa với những cây mà người ta thường không nghĩ đến khi nghe hai chữ “hoa đẹp”. Trong họ *Euphorbia* có đủ thứ hình dáng: có cây mọng nước, có cây giống xương rồng, có cây thân thảo, có cây bụi. Có loài trông rất nghệ thuật, có loài nhìn vào chỉ muốn hỏi: “Cây này có phải cây không vậy?”

Tuyết Cầu lại chọn cho mình một vẻ đẹp rất khiêm nhường.

Nó không cố làm ra vẻ quý phái.

Nó cũng chẳng cần người ta phải chăm sóc như chăm một cô tiểu thư khó tính.

Nắng thì nó chịu được. Trời nóng cũng không đến nỗi than phiền. Đất hơi khô một chút, nó vẫn sống. Được tưới nước vừa phải, nó càng vui. Trồng trong chậu,

trồng ngoài đất, đứng một mình hay làm nền cho những loài hoa khác, nó đều có cách để hòa nhập.

Nói cho cùng, đây là một loài hoa có tính tình rất dễ chịu.

Trong đời sống con người, những người dễ chịu như vậy thường không được chú ý nhiều.

Người ta thích những người nói chuyện hay, ăn mặc đẹp, có cá tính mạnh, bước vào phòng là mọi người phải quay lại nhìn. Còn những người lặng lẽ, làm việc đều đặn, không gây phiền hà cho ai, thường chỉ được nhận ra khi họ vắng mặt.

Tuyết Cầu cũng vậy.

Khi nó đứng cạnh những khóm hoa rực rỡ, người ta thường chú ý đến hoa hồng, hoa giấy, dạ yến thảo (petunia) hay hoa phong lữ (geranium) trước. Tuyết Cầu cứ thế đứng bên cạnh, trắng phau và lặng lẽ, làm nền cho thiên hạ.

Nhưng thử đem nó đi. Tự nhiên khu vườn mất một lớp ánh sáng.

Thử đặt nó một mình trên bậc thềm. Bỗng nhiên nó lại có vẻ đẹp riêng.

Có lẽ vì vậy mà tôi thích Tuyết Cầu.

Nó làm tôi liên tưởng đến một số người trong cuộc đời: không bao giờ tranh phần hơn, không cần ai vỗ tay, không nhất thiết phải đứng giữa sân khấu. Họ cứ âm thầm làm cho mọi thứ chung quanh trở nên đẹp hơn.

Có một điều khá thú vị: cái mà chúng ta tưởng là "cánh hoa" trắng trắng của Tuyết Cầu thực ra không đơn giản như vậy. Những phần trắng nổi bật ấy là những lá bắc, còn hoa thật thì cực kỳ nhỏ nằm ở giữa. Thiên nhiên dường như cũng biết chơi trò đánh lừa thị giác: cái chúng ta tưởng là hoa lại không hẳn là hoa!

Nhưng nghĩ kỹ thì cũng chẳng sao.

Con người chúng ta đôi khi cũng vậy.

Có người nhìn rất "hoa", nhưng bên trong chẳng có gì đặc biệt. Có người nhìn bình thường, thậm chí hơi tầm thường, nhưng càng sống gần càng thấy đáng quý.

Cho nên, nếu thiên nhiên đã không quá câu nệ chuyện "hoa phải là hoa", thì chúng ta cũng không nên quá câu nệ chuyện "người phải giống người".

Tuyết Cầu còn có một đặc điểm khiến người trồng cây thích nó: nó có thể nở hoa trong một thời gian rất dài, nếu điều kiện thích hợp. Nó không phải kiểu hoa sáng nở chiều tàn, đẹp được vài ngày rồi bắt người ta ngồi tiếc nuối.

Nó cứ nở. Nở mãi. Như thể chẳng có chuyện gì quan trọng hơn.

Có lẽ đó cũng là một triết lý sống khá hay.

Ở tuổi trẻ, người ta thường muốn làm một điều gì đó thật lớn lao. Muốn thành công, muốn nổi tiếng, muốn để lại dấu ấn. Nhưng càng về sau, có lẽ người ta càng hiểu rằng một đời người không nhất thiết phải là một màn pháo hoa.

Có khi chỉ cần nở được lâu. Nở đều. Nở trong những ngày bình thường. Nở khi chẳng có ai đứng nhìn. Và nếu có thể, làm cho một góc đời của người khác đẹp hơn một chút. Thế là đủ.

Tuyết Cầu không có hương thơm quyến rũ. Không có màu sắc lộng lẫy. Không có những cánh hoa lớn đến mức có thể chụp hình đăng Facebook rồi chờ thiên hạ bấm "Like".

Nó chỉ có hàng trăm chấm trắng nhỏ xíu, nhẹ nhàng rung rinh mỗi khi có gió. Nhưng có lẽ chính vì thế mà nó đẹp. Một vẻ đẹp không gây áp lực cho người thưởng ngoạn. Không bắt người ta phải trầm trồ. Không đòi hỏi một lời khen.

Nó chỉ ở đó. Như một đám mây trắng nhỏ giữa khu vườn.

Và đôi khi, vào một buổi sáng có nắng nhẹ, ta bước ra ngoài, nhìn thấy Tuyết Cầu đang nở, bỗng nhiên cảm thấy ngày hôm ấy hình như cũng chẳng đến nỗi tệ.

Đó có lẽ là công việc quan trọng nhất mà một loài hoa có thể làm.

Không phải làm cho người ta kinh ngạc. Mà làm cho người ta vui.

Và nếu một loài hoa nhỏ bé, không hương, không sắc rực rỡ, chẳng chịu làm "hoa chính", vẫn có thể đem đến cho con người một chút niềm vui như vậy, thì có lẽ nó đã hoàn thành rất tốt bổn phận của mình.

Tuyết Cầu không phải là nữ hoàng của khu vườn. Nó chỉ là cô nàng đứng bên cạnh sân khấu, mặc một chiếc áo trắng đơn sơ, chẳng nói gì nhiều nhưng thiếu cô nàng ấy, sân khấu bỗng nhiên trống trải.

Thế mới biết, trong khu vườn cũng như trong cuộc đời, có những cái đẹp không cần đứng ở giữa.

Chỉ cần có mặt.

Và cứ thế mà nở.